

MIHAELA SÂRBU: „Încerc să nu fac compromisuri“

*Revin asupra spectacolului **Uriel Acosta** de Karl Gutzkow, o excelentă montare a Teatrului Evreiesc de Stat, în regia lui Grigore Gonța, prezentând-o pe partenera de scenă a protagonistului Mihai Călin, tânăra, frumoasa și talentata Mihaela Sârbu.*

□ Cum de joci atât de mult, deși ai ieșit abia de doi ani din facultate? Apari în aproape toate spectacolele acestui teatru.

■ E foarte simplu de explicat. Este o trupă redusă și, mai ales în spectacolele mari, jucăm majoritatea dintre noi. Eu am avut norocul să joc roluri mai importante în spectacole mai mici.

□ Ai intrat la ATF, ca și Mihai Călin, în anul „deschiderii porților“, când a existat sporirea aceea bruscă de locuri, după ce ani de zile erau sute de candidați pe un loc...

■ Da, a fost cea mai mare promoție a ATF-ului. Am intrat în '90, „din prima“, renunțând la Filologie, unde eram deja studentă. Probabil că, dacă nu intram, aș fi dat în continuare, până luam examenul, pentru că a fost visul meu dintotdeauna să devin actriță. Iar atâta timp cât îmi doresc un lucru, fac tot posibilul ca să-l obțin. Oricum, mi-am concentrat atunci toate gândurile și toate forțele ca să intru „din prima“.

□ Spune-mi, ai numărat vreodată rolurile pe care le joci la TES?

■ Nu, dar cred că sunt vreo șapte, dintre care cel din **Uriel Acosta** este rolul meu preferat, până acum. Textul este foarte bine scris. E necunoscut la noi, fiind o premieră pe țară. Este o piesă scrisă în 1700, în stil shakespearian. Am avut norocul să lucrez cu domnul Grigore Gonța, care e și profesor la ATF, și un regizor nemaipomenit de inventiv, deosebit. Fiind așadar și profesor, a putut să ne ajute să ne conturăm mai bine rolurile, din punct de vedere actoresc.

□ Am văzut spectacolul de două ori. Este un fel de Romeo și Julieta...

■ Personajul meu este, într-adevăr, un fel de Julieta... Piesa e compusă din două părți – una filosofică, în care există tot felul de discursuri și raționamente ale filosofului Uriel Acosta, și una romantică, sentimentală, care e o poveste de iubire. Aici apare lupta dintre datoria față de părinți și pasiunea pentru un bărbat. Este un conflict clasic, de fapt. Noi am abordat-o într-un mod romantic, ceea ce e destul de greu, având în vedere felul în care suntem formați în școală, prinși de „valul american“, adică de un stil de joc mai firesc. Mi-a fost însă de mare ajutor rolul pe care l-am jucat la **Cassandra** în studenție; eram tot o tânără care se sinucide din dragoste, în final, și era tot un rol foarte romantic, în compoziția căruia intră revolta față de societate. Personajele seamănă, din punctul acesta de vedere, și mi-a fost ușor să duc mai departe rolul de la **Cassandra**.

□ Te consideri o actriță de forță? Am văzut că... ai!

■ Nu. Mă consider mai degrabă o actriță de comedie, dar și o ingenuă. De sensibilitate, mai degrabă, decât de forță.

□ Cum te-ai acomodat cu limba idiș, în care joci?

■ Nu sunt evreică, atât cât îmi cunosc eu arborele genealogic... dar am o educație germanică, am copilărit în Ardeal (la Mediaș), am făcut grădinița în limba germană, școala la fel, am făcut la Filologie limbi străine (se știe că idișul este un dialect german, cu un fond ebraic și niște influențe slave). Pentru mine, limba nu constituie un impediment.

□ Cum te simți pe scenă alături de Maia Morgenstern, în spectacolele unde apare și ea?

■ Este extraordinar să joci cu Maia Morgenstern, pentru că e o actriță foarte deschisă și comunică foarte mult. Ai ce învăța de la ea, e efectiv o plăcere să lucrezi și să te amuzi, totodată, pentru că are simțul umorului. Joc alături de ea în **Cabaret**.

□ Simți că ai ajuns unde ți-ai dorit?

■ Nu, asta nu simt și probabil n-o să simt multă vreme, mai ales pe plan profesional. Se pare că actorii (și mai ales actrițele) simt că ajung acolo unde-și doresc când intervin alte lucruri, legate de viață, în general, de familie. Nu știi dacă poți să ajungi unde-ți dorești, în meseria asta. Cred că sunt o idealistă. Încerc să nu fac compromisuri.

□ Ai avut contacte cu filmul? „Fizicul“ te avantajează...

■ Niște contacte foarte sporadice. Am jucat, într-adevăr, foarte mult la colegii mei de la Regie film, în Institut, în scurt-metraje, roluri foarte interesante. Lucrul acesta mă bucură, pentru că, până la urmă, colegii noștri sunt regizorii care vor face filmele peste zece ani.

□ Ce-ți dorești acum?

■ Îmi doresc să joc în continuare roluri cărora să le pot construi personalitatea și să mă descopăr în continuare prin această meserie, așa cum am visat de la început.

Mihaela Sârbu e o actriță de viitor. Inteligentă, plină de farmec, cuceritoare. Armonia trăsăturilor e în perfectă concordanță cu cea interioară. Sunt sigură că vom mai auzi de ea.

I.F.